

Tóth Tiborné, Béres Veronika méltatása

Tóth Tiborné, született Béres Veronika 1960. május 16-án született Záhonyban. Életútját végigtekintve egy olyan ember alakja rajzolódik ki előttünk, aki számára a másokért végzett szolgálat nem egyszerűen feladat, hanem hivatás és életforma.

Már az 1990-es évek közepén, még a MÁV munkatársaként különös érzékenységgel fordult a társadalom perifériájára szorult, szegény és hátrányos helyzetű emberek, különösen a gyermekek felé. Éveken keresztül önkéntesen segítette a tuzséri és környékbeli családokat. Saját otthonában is szervezett összejöveteleket, táborokat és kézműves foglalkozásokat. A látszólag értéktelen, kidobásra szánt tárgyakból közös munkával szép és használható alkotások születtek – de közben ennél sokkal fontosabb dolog is történt: öröm, sikerélmény, önbizalom és közösség született.

1978-ban kötött házasságot férjével, akivel közös életüket két gyermekkel, Andreával és Tiborral ajándékozta meg a Jóisten. A család életét kezdettől fogva meghatározta a mások iránti felelősség és segítő szeretet. Ebből a lelkületből nőtt ki 2005-ben a **Mustármag-tábor** is, amely a szegény és hátrányos helyzetű gyermekek számára nyújt közösséget és élményeket immár két évtizede.

Vera néni különleges érzéssel szervezi a gyermekek és családok számára a farsangot, gyermeknapot, Szent Miklós ünnepét és számos más közösségi programot. A fiatalok szemléletformálásában kiemelt helyet kap nála a hit, az erkölcsös élet, a család és az egymás iránti felelősség.

2006-ban a **Tuzséri Szent Antal Karitás Csoport**, valamint a **Szent Kozma és Damján Kamillianus Csoport** vezetője lett. 2014-től a Nyíregyházi Egyházmegye fenntartásában működő **Művészetek Háza közösségi házának vezetőjeként** is aktívan szolgálta a helyi közösséget, lányával, Andreával együtt. Andrea 2020-ban bekövetkezett halála után is folytatta szolgálatát, 2023 végétől ismét önkéntesként.

A 2022-ben kitört ukrain háború új feladatokat hozott a karitás számára. Veronika ekkor is fáradhatatlanul gyűjtötte és szervezte az adományokat, hogy a segítség eljusson a határon túl élő rászorulókhöz is.

Életének ars poeticája jól összefoglalja mindazt, amit évtizedeken keresztül tett:

„Az önző ember soha nem lehet boldog. Aki boldog akar lenni, tanuljon meg másokért élni.”

(Ezek számára nem pusztán szavak, hanem megélt valóság. Ha kellett, adományt gyűjtött, ha kellett, tábort szervezett, gyermekeket tanított, közösséget épített vagy éppen csak meghallgatott valakit. Hitt abban, hogy az alkotás, a közös munka és az együttlét képes megváltoztatni az emberek hozzáállását, és különösen a nehezebb sorsú gyermekeknek önbizalmat és értékteremtő élményt adni.)

Az elmúlt időszak ugyanakkor súlyos próbatételeket is hozott számára. Férjének, életének társának hirtelen elvesztése, valamint saját betegsége újabb nehézséget jelent. Mindezek ellenére megmaradt benne az a hit és belső erő, amely egész életében mások szolgálatára indította.

Munkáját több alkalommal is elismerték:

- **1985 – Élenjáró Dolgozó kitüntetés** a MÁV-nál,
- **2014 – Nemzetiségekért Díj** állami kitüntetéttje
- **2022 – Caritas Hungarica Díj,**
- **2026 – Szakszervezeti Munkáért Díj** a MÁV-nál.

Ezek az elismerések azonban nem tudják teljesen kifejezni azt a több évtizedes szolgálatot, amely mögött ott vannak a gyermekek, családok, rászoruló és közösségek, akik megtapasztalhatták Veronika önzetlen segítségét.

Tóth Tiborné Béres Veronika életműve annak tanúsága, hogy a szeretet akkor válik igazán láthatóvá, amikor szolgálattá lesz.

A mai kitüntetés ezért egyszerre elismerés és köszönet mindazért, amit a gyermekekért, a családokért, a rászorulóknak és a közösségért tett és tesz.

Kérjük a Jóistent, hogy adjon számára további erőt, türelmet és kitartást a megpróbáltatásokban, és kegyelmi áldásával kísérje életét és további szolgálatát.